

Съботният ден

Ключов стих: „Защото в шест дни Господ сътвори небесата и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова Господ благослови съботния ден и го освети.
Изход 20:11

Избрани стихове:
Изход 20:8-11; Римляни 14:5,6

Установяването на съботата може да бъде проследено в Писанията още от описанието на сътворението и неговото завършване (Битие 2:1-3). По това време Бог беше завършил своя план за подготовка на земята за обитаване от човека след шест дълги периода, или „дни“. Създателят престана с тази дейност, след като нашите първи родители бяха сътворени „по образа на Бога; ... мъж и жена ги сътвори“. Битие 1:27

Векове по-късно, след освобождаването на израилтяните от египетското робство, Небесният Отец установи набор от божествени стандарти, които те трябваше да спазват, за да получат Неговата благосклонност и благословения като Негов заветен народ. Един от тези закони беше да отделят време от светските си занимания, за да почитат и славят Бога за всичко, което им беше дал.

Следващият разказ описва различни характеристики на този свещен ден. „Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни ще работиш и ще вършиш всичките си дела, а седмия ден е събота на Господа, твоя Бог. В него няма да вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито животните ти, нито чужденецът, който пребивава в градовете ти.“
Изход 20:8-10

Седмичната събота е установена като част от Десетте заповеди, дадени изключително на народа на Израил. Въпреки това, нашият ключов стих подсказва, че всички хора, включително и преданите християни, трябва да отделят време, за да изкажат специално своята хвала и благодарност към Създателя за многото благословения, които им е дал.

Павел ясно видя, че ранната църква е в период на преход по време на неговото служение. Това, което някога е било задължително според Мойсеевия закон, не се отнасяше за евреите, които бяха приели Христос, нито за езичниците, които никога не са били подчинени на това ограничение. Ето един от неговите цитати: „Един човек счита един ден за по-свят от друг; друг счита всички дни за еднакви. Всеки от тях трябва да бъде напълно убеден в собственото си съзнание. Който счита един ден за специален, прави това за Господа. Който яде месо, прави това за Господа, защото благодари на Бога; и

който се въздържа, прави това за Господа и благодари на Бога.“ Римляни 14:5,6

В тези стихове Павел изглежда показва, че един евреин може поради религиозни убеждения да избере да спазва съботата. Въпреки това, би било измама за вярващите да приемат Христос, но също така да се чувстват задължени да спазват условията, свързани със Закона , като например буквалното спазване на израилската събота. За християнина всеки ден трябва да бъде „съботен“ ден на посвещение и хвала на нашия Небесен Отец.

Влизането в Божия съботен ден на почивка включва вяра, послушание, предаване и упование на Христос. То обхваща мир, увереност, спасение и облекчение от стремежа към самоправедност. Божията почивка е едновременно настояща и вечна. Ние влизаме в нея, като се доверяваме на Неговите скъпоценни обещания, подчиняваме се на библейските заповеди и възлагаме тежестите си на Господа. Като се стремим да живеем във вяра и послушание, можем да изпитваме Божията почивка всеки ден, докато очакваме вечната почивка, обещана в „първото възкресение“, ако сме „верни до смърт“. Евреи 4:9-11; Откровение 20:6; 2:10